

[Foul Dam.]

lagde den største vægt på. Det burde man stadig kunne huske. Den nuværende statsminister sad ganske vist på den bageste bænk i folketinget i 1967, men jeg har forstået, at den socialdemokratiske gruppe dengang blev ganske godt orienteret om, hvad der foregik. Selv om der nu er gået nogle år siden momsforliget, er det ikke glemmt, og det er utænkeligt, at et ansvarligt parti skulle kaste en vigtig enkelthed i et forlig til side ensidigt, uden at der forelå meget tungtvejende grunde.

Nu hævder man ganske vist som også de tidligere ordførere, at ordningen ikke er EF-medholdelig, og at der derfor ikke er nogen anden mulighed end at afskaffe den. Men dette er jo aldeles urigtigt. Selve loven fra 1967 kan opretholdes også efter Danmarks indlemmelse i EF. Der er allerhøjest brug for én eneste rent redaktionel ændring. Hvis man i lovens § 1 erstattede ordet „hjemmemarked“ med ordene „det danske marked“, kunne der fra EF's side ikke sættes én finger på selve loven. Derimod må bekendtgørelsen naturligvis ændres; hele den praktiske tilrettelæggelse må være på en anden måde, selv om de praktiske vanskeligheder ikke er så forfærdelig store i den anledning. Det eneste, der kræves, er, at importerede mejeriprodukter fra andre EF-lande får de samme tilskud som produkter, der er fremstillet i Danmark, altså at mejeriprodukter får det samme tilskud, enten de kommer her fra landet eller fra andre lande. Det gør naturligvis ikke ordningen dyrere, medmindre det samlede forbrug af mejeriprodukter skulle stige.

Og når vi nu er ved forbruget i fremtiden, skulle det måske lige bemærkes, at man vel fra landbrugets side kunne spekulere lidt over, om det kan lade sig gøre at opretholde det nuværende forbrug af mejeriprodukter med de prisstigninger, der er i vente. Det er sandsynligt, at disse prisstigninger vil medføre et faldende forbrug, en faldende afsætning, for landbruget, og det er jo ikke sikkert, at den vil blive kompenseret af forøget afsætning til andre lande på dette område.

Det skal i denne sammenhæng også understreges, at Danmark er det eneste land, der har den samme moms på fødevarer og andre varer; alle andre EF-lande har en lavere moms på fødevarer. Det er ikke det,

vi foreslår fra SF's side. Vi er klar over, at det er en upraktisk ordning, som fjerner en række af de fordele, der også findes med momsen, men det vil sige, at det er en helt acceptabel ordning, at der er en forskellig momsvirkning for de forskellige varer, at man altså accepterer, at man ved særlige tilskud gør fødevarer og særlig vigtige fødevarer billigere.

Jeg talte før om bekendtgørelsen, og tidligere ordførere har jo bemærket, at landbrugsministeren allerede har ophævet bekendtgørelsen uden pertentligt at vente på, at denne formodentlig ligegyldige forsamling vedtager at afskaffe loven. Men landbrugsministeren kan udstede en ny; så længe loven eksisterer, har han bemyndigelsen til det.

Jeg har forstået, at man nu er i færd med at anlægge den interessante lovfortolkning, at loven fra 1967 kun indeholdt en bemyndigelse, som landbrugsministeren kunne benytte eller lade være at benytte, ganske som han havde lyst til. Det er jo helt forkert. Hvis man kigger på lovens ordlyd og kigger på lovens historie, er det ganske klart, at loven faktisk indeholder en pligt til landbrugsministeren.

Denne adfærd omkring loven er jo ganske særpræget. Det ville måske være bemærkelsesværdigt, at statsministeren affinder sig med en sådan adfærd fra en ministers side, men i denne situation undrer det mig måske ikke så forfærdelig meget. Det kan simpelt hen ikke passe, at det kun er EF-hensyn, der ligger bag dette lovforslag, eller rettere sagt: hvis man virkelig ikke har tænkt længere, afslører det en mangel på evne til at vurdere de politiske og lovgivningsmæssige forhold og en mangel på evne til at klare en forhandlingssituation, der burde være utænkelig hos en minister, og som ville være utænkelig med en anden statsminister. Det er langt mere sandsynligt, at EF-argumentet blot er en dårlig undskyldning for en såkaldt spareforanstaltning. Hvis lovforslaget gennemføres, sparer staten jo et par hundrede millioner kroner, og jeg har forstået, at i den dimension, man arbejder med spareforslag, er 200 mill. kr. afgjort værd at tage med. Men forbrugerne får en merudgift, som løber op i noget i retning af 300 mill. kr.

SF er bestemt ikke uinteressert i spare-